

Kántor Zsolt *Az Úr verse*

A Lét magja a Vagy-Vagy.
Veled együtt vagyunk nagy.
A dicső sekina, folyó ágy.
A szellem Isten, mint valóság.

A Tóra és a kegyelem.
Hit, ahonnan kiment a félelem.
A pikkuah nefes.
Megdöbbentő. Az Úr szeret.

Nem ideges. Mert ráér. Örök.
Várja, odaadjam, ami köt.

Fent van a törvény az égben.
A Holdban, a csillagokban és az éjben.
Navigál a sötétségben.
Vajon lehajol-e értem?

Jeruzsálemi anziksz *A világ és a reggel*

Vörössesszőke a lombozat,
az utcák bodzaillatúak.
És ettől az embernek ujjongania
és ugrándozni kellene.
Mintha megtestesülne a Teremtő minden érdeme.
És jó volna, ha nem kellene világfájdalmat éreznie.
S csak úgy lógna a levegőben a szabadság, érdek nélkül lengene.
S nem kötekedne a szíve.
Nem kérdezné a kételkedő száj, hogy: ugyan, mi ez?
És helyreállna a jelleme. Ahogy olvasná a verseket.
Valami ilyesmi kellene. Legyen hát a sebesség a kerub,
a vonakodás a szeráf. Álljon melletted a bőség
a megmaradás. Amíg rám,
szabad vegyértéked párjára vársz.

Elme és szív: a hús-karosszéria alatt.
Olykor a szoftver a héjjal összetapad.
Mintha emlékezne a program, ki csinálta.
Az anyagnak éjjel kibuggyan a bája.
Valami nagy cél lebeghetett az alkotó előtt.
Annyira akarta, alig kapott levegőt.
Most leginkább átírná önmagát.
Kicszerélné az összes gént. De szúr a gát.
Egy hiba letört. S összekapcsolta a múltat,
meg a Mát. A sok alternatíva között
elbújt a legtisztább irány. Ahogy letölti a lét.
Egyre fájóbb a hiány. Bár a morál engedi tovább.
Pont a rítus napján sztrájkol a vágy?

Jeruzsálem! Segít az ég.